

1. BRÉF.

SAMTENGING PERSÓNULEIKANS OG ÆÐRI VITUNDAR.

Sunnudagur 16. maí 1920.

Hið raunverulega hlutverk egósins eða æðra sjálfsins í hverri einstakri jarðvist verður því aðeins af hendi leyst, að hin þrjú starfstæki þess, jarðlíkaminn, geðlíkaminn og lægri huglíkaminn, eru samtengd innan ummáls orsakalíkamans og stöðguð þar með viljabeitingu. Hinir miklu hugsuðir mannkynsins, hinir sönnu fulltrúar lægri hugarins, eru þeir sem hafa þessa þrjá líkami samtengda; þ.e.a.s. hjá þeim er það huglíkaminn sem drottnar yfir hinum tveim. Huglíkaminn er þá í beinu sambandi við efnisheilann án nokkurra tálmana.

Þegar samtengingin er fjórföld og hin þrjú fyrrnefndu starfstæki tengd orsakalíkamanum, hjúpi æðra sjálfsins, þá koma fram hinir miklu leiðtogar mannkynsins, þeir sem ná valdi yfir tilfinningum og huga meðbræðra sinna. Þá geta innblásnir rithöfundar og dreymendur náð tökum á skynjunum sínum, og þá geta hugsendur á sviði samfjöllunar og afhæfingar flutt hugsýnir sínar niður í heim formsins. Aðalatriðið er ævinlega, að farvegurinn sé hindranalaus. Hugsíð ykkur í þessu sambandi líkamlega samstillingu, takið síðan geðræna stöðgun, og þegar þetta tvennt kemur saman vinna starfstækin tvö sem ein heild. Þegar samstillingin nær orðið einnig til huglíkamans fer persónuleikinn, hið þriggreinda lægra sjálf, að nálgast sitt hástig og hefur aflokið mestallri reynslu sinni í veröld formsins.

Síðar kemur að því, að samstillingin við æðra sjálfið verður orðin fullkomin, og liggur þá beinn farvegur milli þess og heila vitundarinnar, einna líkastur torfærulausum göngum ef ég má orða það svo. Þangað til næst beint samband aðeins örsjaldan. Þegar persónuleiki mannsins er vel samstilltur hafa hinar fjórar minni orkustöðvar heilans náð hárrí sveiflutíðni; þegar samtenging egósins og lægri líkamanna er skammt undan eru heilaköngullinn og heiladingullinn í þroskun; og þegar þeir starfa með gagnvirkri samsvörun (því stigi er náð um það bil sem þriðja dulvígslan er tekin), þá eykst sveiflutíðni þriðju eða „alta major“ orkustöðvarinnar sem fram að því hefur verið hæg. Þegar fimmta dulvígslan er tekin er gagnverkun hinna þriggja orkustöðva fullkomnuð og samtenging líkamanna í réttum flatarmálsformum þá kemur fram hið fullkomnaða ofurmenni í fimmfaldri samtengingu.

Hjá venjulegum manni er þessi samtenging fátítt fyrirbæri og gerist einungis á stundum þungrar streitu eða þegar hann leggur sig allan fram í þarfri mannkynsþjónustu eða þegar þrá hans til hins æðra verður sem áköfust. Viss afhæfing verður að vera fyrir hendi áður en egóið fer að beina samfelldri athygli að persónuleikanum eða lægra sjálfinu. Þegar afhæfingin er grundvölluð í huganum, nær einnig til tilfinningalífsins og snertir efnisheilann, þá er samtengingin komin á byrjunarstig.

Af þessu stafar gagnsemi hugleiðingarinnar, því að hún leiðir til afhæfingar og leitast við að vekja afhæfa vitund bæði í tilfinningalífinu og huganum.

Samtenging og sveiflutíðni.

Glymið ekki, að þetta snertir mestmegnis efnið og sveiflur þess. Þrjú efstu þreplög hugræna sviðsins eru afhæf, og er hið neðsta þeirra nefnt þriðja sviðsdeildin. Eins og ég hef áður skýrt fyrir ykkur, á hver sviðsdeild sér samsvörun á aðalsviðunum. Þegar þið hafið grept í líkami ykkar — jarðlíkamann, geðlíkamann og huglíkamann — efni þriðju sviðsdeildar hvers þessara þriggja aðalsviða, á getur æðra sjálfið farið að nota persónuleikann sem starfstæki sitt, vitandi vits og í síauknu samfelldi. Eða ef til vill væri betra að snúa þessu við og segja, að það sé ekki fyrr en starfstækin innihaldi vissan hundraðshluta af efni þriðju sviðsdeildarinnar, að persónuleikinn sem meðvituð heild verði var við æðra sjálfið og taki að hlýðnast boðum þess.

Þegar því stigi er náð þarf maðurinn að greypa í líkami sína efni tveggja efstu sviðsdeilda jarðneska og geðræna sviðsins. Þess vegna verður leitandinn að berjast við að hreinsa og aga jarðlíkama sinn og ná valdi yfir geðlíkamanum. Hreinsun og ögun — þessi tvö orð lýsa verkinu sem vinna þarf. Við það er lægri hugurinn notaður, og þannig samtengjast þrjú lægri starfstækin.

Þá fer sveiflutíðni afhæfu þreplaganna að gera vart við sig. Minnst þess, að þar hlýtur orsakalíkaminn, starfstæki æðra sjálfsins, jafnan að vera tengiliður, og flestir orsakalíkamir eiga aðsetur sitt í þriðju sviðsdeild hugræna sviðsins. Þessu atriði hefur ekki verið nægilegur gaumur gefinn.

Sönn afhæf hugsun er ekki möguleg fyrr en farvegurinn milli egósins og persónuleikans er orðinn nokkurn veginn hindranalaus, og að verður hann ekki fyrr en persónuleikinn hefur náð sömu sveiflutíðni og egóið, jafnvel þótt ekki sé nema um stundarsakir. Þá byrja afhæfar hugmyndir að síast niður, fyrst sárásjaldan, en síðan æ tíðar, og loks taka glampar raunverulegrar uppljómunar að birtast, innsæisleiftur frá andlegu þrenndinni eða hinu sama þriggreinda eggi.

Samhljómur egósins.

Hvað á ég við þegar ég tala um „sömu sveiflutíðni?“ Ég á við aðlögun persónuleikans eða lægra sjálfsins að egóinu eða æðra sjálfinu. Geisli egósins verður geisla persónuleikans yfirsterkari, og tónar þeirra blandast. Frumlitur æðra sjálfsins blandast litblæ lægra sjálfsins þar til fegurð er fengin.

Í fyrstu gætir misræmis, litirnir eiga illa saman, og hið lægra stríðir gegn hinu æðra. En í rás tímans og síðar með aðstoð meistarans skapast samræmi í lit og ómi (sem er eitt og hið sama) uns fenginn er hinn rétti frumtónn efnisins, þríund hins samtengda persónuleika, fimmund egósins og að lokum hinn fullkomni samhljómur eindarinnar eða andans.

Fyrir fullnumstigið leitum við fortónsins, en áður hinnar fullkomnu þríundar persónuleikans. Í hinum ýmsu jarðvistum leikum við aðrar nótur tónstigans á víxl, og stundum eru líf okkar í dúr og stundum í moll, en ávallt stefna þau að auknum sveigjanleika og fegurð. Í fyllingu tímans finnur hver tónn sinn rétta hljóm — samhljóm andans — hver hljómur er hluti af stefi, og hvert stef er sjöundi hluti heildarverksins. Þegar hinir sjö hlutar koma saman er fullgerð sónata þessa sólkerfis — og hún er hluti af þríþættu meistaraverki lógosarins eða guðs, tónsnillingsins mikla.